

VLAK SIROČADI

ULOMAK 1.

Čuli smo vlak prije nego što smo ga mogli vidjeti. Tih šum, potmula tutnjava, duboki zvižduk, isprva slab, a zatim sve glasniji kako se vlak približava.

Izvijamo vratove kako bismo pogledali niz tračnice (čak i jedna od naših pokroviteljica, gospođa Scatcherd, viče svojim prodornim glasom, “Djeco! Mjesta, djeco!”) i vlak je odjednom tu; crna lokomotiva nadvija se nad nas, baca sjenu na čitav peron, sikće paru poput neke ogromne životinje koja ne može doći do daha.

Ja sam u skupini dvadesetoro djece svih dobi. Oprani smo i odjeveni u darovanu odjeću, djevojčice u haljinama s bijelim pregačama i debelim čarapama, dječaci u poludugim hlačama koje se kopčaju ispod koljena, bijelim košuljama, kravatama i debelim vunanim kaputima. Neuobičajeno je topao listopadski dan, bablje ljeto, kako kaže gospođa Scatcherd, i mi se kuhamo na peronu. Kosa mi je vlažna na vratu, a pregača kruta i neudobna. U jednoj ruci držim mali smeđi kofer koji, osim križa, sadrži sve što imam na svijetu, a sve sam to nedavno dobila: Bibliju, dva kompleta odjeće, šešir, crni kaput nekoliko brojeva premalen, par cipela. S unutrašnje strane kaputa, jedna je volonterka iz Društva za pomoć djeci izvezla: Niamh Power.

Da, Niamh. Izgovara se “Niv”. Prilično obično ime u Galwayu, i ne tako neobično među irskim stanovnicima New Yorka, no svakako neprikladno ondje kamo će me vlak odvesti, kamo god to bilo. Gospođa koja mi je izvezla ta slova prije nekoliko dana cuktala je jezikom dok je to radila.

– Nadam se da nisi previše vezana za to ime, mlada damo, zato što ti jamčim da će ga, budeš li imala sreće biti izabrana, tvoji novi roditelji istog časa promijeniti. – Moja Niamh, tako me tata običavao zvati. Ali nisam previše vezana za to ime. Znam da ga je teško izgovoriti, da zvuči strano i nelijepo onima koji ne razumiju – poput čudne mješavine samoglasnika koji ne pašu.

Nitko me ne žali zato što sam izgubila obitelj. Svatko od nas ima svoju tužnu priču; da je nema, ne bi ni bili ovdje. Prevladava neki osjećaj da je najbolje ne razgovarati o prošlosti, da zaborav pruža najbrže olakšanje. U Društvu za pomoć djeci se prema nama ponašaju kao da smo rođeni onog časa kad su nas doveli, kao da smo moljci koji smo se izlegli iz svojih čahura i tako za sobom ostavili svoje stare živote te u dobroj vjeri krećemo u novi život.

Gospođa Scatcherd i gospodin Curran, plašljivi tip sa smeđim brkovima, postrojili su nas po visini, od najvišeg do najnižeg što obično znači od najstarijeg do najmlađeg, a djeca starija od osam godina u rukama su držala bebe. Gospođa Scatcherd mi je tutnula jednu bebu u ruke prije nego što sam se uspjela usprotiviti – bio je to Carmine, četrnaestomjesečna razroka beba maslinaste kože (koja će se, to već znam, uskoro odazivati na neko drugo ime).

On se drži čvrsto za mene poput prestrašene mačkice. Držeći smeđi kofer u jednoj ruci, a u drugoj Carminea, nesigurno se penjem visokim stubama u vlak prije nego što gospodin Curran uskoči i preuzme moju torbu.

– Misli malo svojom glavom, curo – prekori me. – Ako padneš, razbit ćeš lubanju i onda ćemo vas oboje morati ostaviti.

Drvene klupe u vagonu sve gledaju u smjeru vožnje, osim dvije skupine sjedala nasuprot jedna drugima sprijeda, odvojena malim prolazom. Pronalazim klupu s tri mjesta za Carminea i mene, a gospodin Curran podiže moj kofer na mrežu iznad moje glave. Carmine uskoro pokušava otpuzati sa sjedišta i ja mu pokušavam odvratiti pozornost da mi ne bi pobjegao te tako jedva primjećujem

da su se ostala djeca ukrcala na vlak i da se vagon popunio.

Gospođa Scatcherd stoji u prednjem djelu vagona, oslonjena rukama na dva kožna naslona sjedišta, a crni joj se plašt podiže kad miče ruke poput krila neke vrane. – Ovo nazivaju vlakom siročadi, djeco, a vi imate sreću što ste na njemu. Ostavljate za sobom zlo mjesto, puno neznanja, siromaštva i poroka na putu prema plemenitom životu na selu. Na putu ćete se držati nekih jednostavnih pravila. Suradivati ćete i slušati upute. Poštovati ćete vaše pratitelje. S poštovanjem ćete se odnositi prema vašem vagonu i nećete ga ni na koji način oštetiti. Poticati ćete svoje suputnike na pristojno ponašanje. Ukratko, ponašati ćete se tako da ćemo gospodin Curran i ja biti ponosni na vaše ponašanje. – Glas joj postaje sve glasniji dok se smještamo na svoja sjedišta. – Kad vam bude dopušteno sići s vlaka, zadržavati ćete se u području koje mi odredimo. Nikada nećete nikamo sami lutati. Ako se vaše ponašanje pokaže problematičnim, ako ne možete poštovati ova osnovna pravila obične pristojnosti, poslat ćemo vas odmah tamo otkud ste došli i ostavit ćemo vas na ulici da se brinete sami za sebe.

Činilo se da su mlađa djeca zbunjena ovom litanijom, ali mi stariji od šest ili sedam godina već smo čuli neku varijantu ove priče u sirotištu prije polaska. Te riječi mi ulaze kroz jedno uho unutra, kroz drugo van. U ovom me času više zabrinjava činjenica da je Carmine gladan, kao i ja. Imali smo samo jedan suhi komad kruha i limenu šalicu mlijeka za doručak, davno, dok sunce još nije svanulo. Carmine se vrpolti i žvače si ruku. To mu je vjerojatno navika kojom se tješi. (Maisie je sisala palac.) No ja znam da ne smijem pitati kad će doći hrana. Ona će doći kad je pokrovitelji budu spremni dati i nikakve molbe to neće promijeniti.

Povlačim Carminea na krilo. Jutros za doručkom, kad sam stavljala šećer u čaj, spremila sam krišom dvije kockice u džep. Sad jednu trljam prstima, razbijam je u granule, a zatim ližem kažiprst i umočim ga u šećer prije nego što ga gurnem Carmineu u usta. Iznenađeni izraz na njegovom licu, njegova radost kad shvati kakva mu se sretna stvar dogodila, tjera ma na smiješak.

Grčevito se prima za moju ruku objema svojim debeljuškastim ručicama, držeći me čvrsto dok tone u san.

Na kraju ravnomjerni topot i škljocanje kotača i mene uljuljka u san. Kad se probudim, s Carmineom u krilu koji se vrpolti i trlja oči, gospođa Scatcherd stoji nada mnom. Toliko mi je blizu da joj vidim sitne ružičaste vene, poput žilica na pozadini nježnog lista kako joj se šire obrazima, pahuljaste dlačice na njezinoj bradi, čekinjaste crne obrve.

Zuri u mene napeto kroz male okrugle naočale. – Pretpostavljam da si doma imala ovakve mališane.

Ja kimnem.

– Čini se da znaš što radiš.

Kao na zapovijed, Carmine zakmeči u mom krilu. – Mislim da je gladan – kažem joj. Popipam njegove krpene pelene koje su izvana suhe, ali gnjecave. – I mislim da mu treba promijeniti pelenu. Ona se okrene prema prednjem dijelu vagona, mahnuvši mi preko ramena. – Onda dođi.

Držeći bebu pritisnutu na prsa, nesigurno ustajem sa sjedišta i posrćem za njom niz prolaz. Djeca koja sjede po dvoje i troje u klupama gledaju me svojim sjetnim očima dok prolazim. Nitko od nas ne zna kamo idemo i mislim da smo, osim onih najmlađih, svi zabrinuti i prestrašeni. Naši pokrovitelji nam nisu puno rekli; znamo da idemo u zemlju gdje jabuke vise sa grana u izobilju, a krave, svinje i ovce slobodno lutaju po svježem seoskom zraku. U zemlju gdje dobri ljudi – obitelji – jedva čekaju da nas prime. Nisam vidjela nijednu kravu, zapravo nijednu životinju osim pasa lotalica i poneke izdržljive ptice otkad smo otišli iz County Galwaya, i radujem se što ću ih opet vidjeti. No skeptična sam. Jako dobro znam kako je to kad se lijepe vizije kojima te hrane na kraju ne podudaraju sa stvarnošću.

Mnoga djeca na ovom vlaku toliko su dugo u Društvu za pomoć djeci da nemaju nikakvih sjećanja na svoje majke. Oni mogu početi ispočetka, prihvaćeni u krilo jedinih obitelji koje će u svom životu

poznavati. Ja se previše toga sjećam: velikih grudi svoje bake, njezinih malih suhih ruku, tamne kolibe s urušenim zidom koji razdvaja uski vrt. Guste magle koja bi se spustila nad uvalu rano ujutro i kasno popodne, ovčetine i krumpira koje bi baka donijela u kuću kad je mama bila preumorna za kuhanje ili ne bi imali novca za hranu. Kupovanja kruha i mlijeka u trgovini na uglu ulice Phantom – Sraid a" Phuca, tako ga je moj tata zvao na galskom. A tako se zapravo zvao zato što su kamene kuće u tom dijelu grada bile izgrađene na zemljištu na kojem je bilo groblje. Maminih ispucanih usana i povremenog kratkog smiješka, melankolije koja je ispunjavala naš dom u Kinvari i koja je s nama putovala preko oceana i nastanila se trajno u mračnim kutovima našeg iznajmljenog stana u New Yorku.

I sada sam ovdje na ovom vlaku, brišem Carmineovu pozadinu dok gospođa Scatcherd lebdi nad nama, zaklanja me dekom kako bi sakrila cijeli postupak od gospodina Currana, daje mi upute koje mi ne trebaju. Kad sam očistila i osušila Carminea, prebacim ga preko ramena i vratim se natrag do sjedišta dok gospodin Curran dijeli posudice s ručkom u kojima je kruh i sir i voće i limene čaše mlijeka. Hraneći Carminea kruhom namočenim u mlijeko podsjetim se irskog jela koje se zove *champ*. Njega sam često pripremala za Maisie i dječake – mješavinu krumpira, mlijeka, mladog luka (u rijetkim prilikama kad smo ih imali) i soli. Onih noći kad smo išli u postelju gladni, svi smo sanjali o tom *champu*. Nakon što nam je podijelio hranu i svakom jedan vuneni pokrivač, gospodin Curran objavljuje da postoji kanta s vodom i onaj tko dignu ruku može doći naprijed i piti. Postoji i unutarnji zahod, kaže nam (no taj "zahod" je, kao što ćemo uskoro otkriti, zastrašujuća rupa koja zjapi nad tračnicama).

Carmine, opijen slatkim mlijekom i kruhom, sklupčao mi se u krilu, gurnuvši mi svoju tamnokosu glavu pod pazuh. Pokrijem nas pokrivačem koji nas grebe. Od ritmičkog gibanja i ljuljanja vlaka i napućene tišine vagona, osjećam se kao u čahuri. Carmine fino miriše poput kreme od jaja, a njegova težina na meni tako je utješna da mi se plače. Njegova spužvasta koža, savitljivi udovi, tamne trepavice – čak me i njegovi uzdasi podsjećaju (a kako i ne bi?) na Maisie. Ne mogu podnijeti pomisao na to kako je umrla sama u bolnici, pateći od bolnih opekline. Zašto sam ja živa, a ona mrtva?

U našoj zgradi bilo je obitelji koje su ulazile i izlazile iz tuđih stanova, dijeleći brigu za djecu i variva. Muškarci su zajedno radili u trgovinama hrane i kovačnicama. Žene su vodile male manufakture, izrađivale čipku i krpale čarape. Kad bih prolazila kraj njihovih stanova i vidjela ih kako zajedno sjede u krugu, zgrbljene nad svojim poslom, razgovarajući jezikom koji nisam razumjela, nešto bi me oštro probolo oko srca.

Moji roditelji su napustili Irsku s nadom u ljepšu budućnost, svi smo mi vjerovali da smo na putu u zemlju obilja. No dogodilo se da nisu uspjeli u toj novoj zemlji, nisu uspjeli u svakom pogledu. Možda se radilo o tome da su oni bili slabi ljudi, neprikladni za surovost iseljeničkog života, za poniženja i kompromise koje takav život donosi, za stalna natjecanja i zahtjeve za samodisciplinom i avanturizmom. No pitam se bi li možda bilo drukčije da je moj otac radio neki obiteljski posao koji bi mu dao potporu i stalni priljev novca, umjesto da je radio u baru koji je za čovjeka poput njega bio najgore moguće mjesto – ili da je moja mama bila okružena drugim ženama, sestrama i nećakinjama, možda, koje bi joj olakšale bijedu i omamljenost, pružile joj utočište od stranaca.

U Kinvari, koliko god smo bili siromašni i nestabilni, barem smo u blizini imali rodbinu, ljude koji su nas poznavali. Dijelili smo tradiciju i pogled na svijet. Dok nismo otišli iz Irske, nismo ni znali koliko smo toga uzimali zdravo za gotovo.

Vukući se naprijed poput mjesečara na oštroj zimi, uspijevam se probiti do prilaznog puta, a zatim krećem lijevo i tumaram izrovanom makadamskom cestom do mostića koji se raspada. Na mjestima se moram probijati kroz smrznuti gornji sloj snijega, debeo poput kore za pitu. Njegovi oštri rubovi izranjavaju mi gležnjeve. Gledam u kristalno bistre zvijezde koje svjetlucaju nad mojom glavom dok mi hladnoća krade dah iz usta.

Kad se probijem kroz šumu do glavne ceste, pun mjesec okupao je oko mene polja svjetlucavom, bisernom svjetlošću. Šljunak glasno pucketa pod mojim čizmama i osjećam njegovu hrapavost kroz tanke potplate čizama.

Milujem nježnu vunu unutar rukavica, tako toplu da mi ni vršci prstiju nisu hladni. Ne bojim se – bilo je stravičnije u toj kolibi nego na cesti, sa svom tom mjesečinom oko mene. Kaput mi je tanak, no odjenula sam svu odjeću koju sam uspjela spasiti ispod njega i dok žustro koračam počinjem se zagrijavati.

Kujem plan: hodat ću do škole. To je samo šest kilometara. Tamna crta obzora je daleko, a nebo iznad mene je svjetlije, poput slojeva sedimenta u stijeni. Školska zgrada mi je jedina stvar na pameti. Samo je se moram dočepati. Hodajući ravnomjernim ritmom, čizme mi se taru o šljunak, a ja brojim stotinu koraka, pa počnem iznova. Moj tata mi je znao reći da je korisno povremeno iskušati svoje granice, saznati za što ti je tijelo sposobno, što sve možeš izdržati. To nam je rekao u najgorim trenucima morske bolesti na *Agnes Pauline* i ponovno one oštre prve zime u New Yorku kad smo četvero nas, uključujući i mamu, zaradili upalu pluća.

Iskušaj svoje granice. Sznaj što možeš izdržati. Ja upravo to činim. Dok hodam, osjećam se nestvarno, bez težine, poput lista papira koji nošen vjetrom leprša niz cestu. Razmišljam o tome koliko sam puta ignorirala ono što mi je bilo pred očima – kako sam bila slijepa, kako sam bila glupa što nisam budno pazila na sve. Pomislim na Dutchyja koji je bio dovoljno pametan da je znao kako se treba bojati najgoreg.

Pređa mnom na obzoru, prvo ružičasto svjetlo zore počinje rudjeti. A točno ispred nje, na vidiku se pojavi bijela zgrada od dasaka na pola malog brežuljka. Sada, kad je škola na vidiku, ostajem bez snage i jedino što poželim jest sklupčati se kraj ceste i zaspati. Noge su mi kao od olova i jako me bole.

Lice mi je utrnuo, a nos mi je zaleđen. Ne znam kako prijeći još tih nekoliko koraka do škole, no ipak mi uspijeva. Kad stignem do vrata, otkrivam da su zaključana. Krenem prema stražnjem dvorištu, do trijema na kojem čuvaju drva za peć. Tamo je stražnji ulaz u školu. Otvaram vrata i padam na pod. Jedan stari pokrivač stoji složen kraj drva i ja se umotam u njega, legnem i zaspim nemirnim snom.

Trčim po žutom polju, kroz labirint bala žita, ne mogu naći put...

– Dorothy? – osjetim nečiju ruku na ramenu i istog časa se razbudim. To je gospodin Post. – Što, u ime Božje...?

Jedan časak nisam sigurna gdje sam. Gledam u gospodina Posta, u njegove okrugle crvene obraze i zbunjen izraz lica. Ogledam se oko sebe i ugledam hrpu nasječenog drva i široke bijele, isprane daske kojima je prekriven zid na trijemu. Vrata učionice su odškrinuta i jasno je da je gospodin Post došao po drva kako bi upalio vatru. On to zacijelo radi svakog jutra prije nego što se uputi kamionetom po nas.

– Jesi li dobro?

Ja kimnem, pokušavajući se pribрати.

– Zna li tvoja obitelj da si ovdje?

– Ne, gospodine.

– Kako si došla u školu?

– Pješice.

On zuri u mene neko vrijeme, a zatim kaže: – Idemo te maknuti sa zime.

Gospodin Post me vodi do stolca u učionici i podiže mi noge na drugi, a zatim skida prljavi pokrivač s mojih ramena i pokriva me čistom kariranom dekom koju pronalazi u ormaru. Odvezuje mi vezice na čizmama, a zatim odlaže moje čizme kraj stolca, cijelo vrijeme u nevjerici odmahujući glavom i cokćući nad rupama u mojim čarapama. Zatim ga promatram kako pali vatru.

Prostorija je već topla kad nekoliko minuta kasnije stiže gospođica Larsen.

– Što je ovo? – kaže. – Dorothy? – Skida svoj ljubičasti šal, šešir i rukavice.

Kroz prozor vidim kako jedan auto odlazi iz dvorišta. Kosa gospođice Larsen je duga i svezana u punđu, a oči su joj jasne i bistre. Ružičasta vunena suknja koju je odjenula naglašava boju njezinih obraza.

Čučnuvši kraj mog stolca kaže: – Zaboga, dijete. Koliko si dugo ovdje?

Gospodin Post, koji je završio sa svojom zadaćom, stavlja šešir na glavu i odijeva kaput kako bi krenuo po djecu kamionetom. – Spavala je vani na trijemu kad sam došao. – Smije se. – Na smrt me preplašila.

– Sigurna sam da jest – kaže ona.

– Rekla je da je hodala dovde. Šest kilometara. – On odmahuje glavom. – Imala je sreće što se nije smrznula.

– Čini mi se da ste ju lijepo ugrijali.

– Upravo se odmrzava. No, idem ja sad po ostale. – On potapša rever svog kaputa. – Vidimo se za tren.

Čim je on otišao, gospođica Larsen kaže: – A sad, reci mi što se dogodilo.

I ja joj kažem. Nisam to planirala, no ona me gleda s takvom iskrenom zabrinutošću, da joj ja sve ispričam. Ispričam joj kako gospođa Grote čitave dane leži u krevetu i kako je gospodin Grote u šumi i o snijegu na mom licu ujutro i o prljavim madracima. Ispričam joj o hladnom gulašu od vjeverice i o djeci koja plaču. I kažem joj o gospodinu Groteu na sofi i njegovim rukama na meni i trudnoj gospođi Grote u predvorju kako urla na mene da se gubim van.

Ispričam joj kako me bilo strah prestati hodati, kako me bilo strah da ću zaspati na cesti. Ispričam joj o rukavicama koje mi je Fanny isplela.

Gospođa Larsen stavi dlan na moj i drži ga ondje, povremeno mi stisnuvši ruku. – Joj, Dorothy – kaže.

A zatim: – Hvala Bogu na tim rukavicama. Fanny ti je bila dobra prijateljica.

– Jest.

Ona digne bradu i počne kuckati prstima po njoj. – Tko te doveo Groteovima?

– Gospodin Sorenson iz Društva za pomoć djeci.

– Dobro. Kad se gospodin Post vrati, ja ću ga poslati da potraži tog gospodina Sorensona. – Otvorivši svoju posudicu s ručkom, izvadi iz nje jedan kolačić. – Sigurno si gladna.

Inače bih odbila – znam da je to dio njezina ručka. No tako sam strahovito gladna da mi na sam pogled na kolačić sline krenu na usta. Sramotno ga uzimam i prožderem u trenu. Za to vrijeme gospođica Larsen grije vodu za čaj na štednjaku i reže jednu jabuku na dva dijela te je posloži na okrhnuti porculanski tanjurić koji je uzela s police. Gledam ju kako žlicom stavlja čaj u cjedilo i nalijeva kipuću vodu preko njega u dvije šalice. Nikad je dosad nisam vidjela kako nudi čaj nekom djetetu, a pogotovo ne meni.

– Gospođice Larsen... – započnem. – Biste li mogli... biste li vi možda...

Čini se da ona zna što je kanim pitati. – Odvesti te doma da živiš sa mnom? – Ona se smiješi, no izraz lica joj je bolan. – Jako si mi draga, Dorothy.

Mislim da ti to znaš. No ja ne mogu... ja nisam u mogućnosti brinuti se za djevojčicu. Ja živim u pansionu.

Ja kimam, a u grlu mi je knedla.

– Pomoći ću ti pronaći pravi dom – kaže mi nježno. – Mjesto koje će biti sigurno i čisto i gdje će se prema tebi odnositi kao prema desetogodišnjoj djevojčici. To ti obećavam.

Kad ostala djeca stignu u školu, gledaju me znatiželjno.

– Što ona radi ovdje? – upita Robert, jedan od dječaka.

– Dorothy je danas malo uranila. – Gospođica Larsen izgadi prednji dio svoje lijepe ružičaste suknje. – Djeco, sjednite na svoja mjesta i izvadite udžbenike.

Nakon što se gospodin Post vratio iz dvorišta s još drva i posložio cjepanice u košaru kraj peći, gospođica Larsen mu daje znak i on je prati do predvorja. Nekoliko minuta kasnije on se ponovno uputi van, još uvijek u kaputu i šeširu. Motor zabruji i kočnice zaškripe dok je okretao kamionet niz strmi prilazni put.

Otprilike jedan sat kasnije, čujem prepoznatljivo kloparanje i pogledam kroz prozor. Gledam kako se polako uspinje strmim putem, a zatim se zaustavlja. Gospodin Post izlazi iz kamioneta i dolazi do vrata na trijemu, a gospođica Larsen se ispričava i odlazi van iz učionice. Nakon nekoliko minuta, doziva me i ja se dižem iz klupe. Sve su oči uperene u mene. Krećem prema trijemu.

Gospođica Larsen izgleda zabrinuto. Stalno dodiruje kosu svezanu u punđu. – Dorothy, gospodin Sorenson nije uvjeren... – Ona zastane i molećivo pogleda gospodina Posta.

– Ono što ti gospođica Larsen pokušava reći – kaže on polako – jest to da ćeš morati objasniti gospodinu Sorensonu što se dogodilo do pojedinosti. Oni, kao što znaš, žele da njihov smještaj djece bude uspješan. Gospodin Sorenson se pita je li u ovom slučaju samo riječ o... nesporazumu. Postane mi mučno kad shvatim što gospodin Post govori. – On mi ne vjeruje?

Njih dvoje se pogledaju. – Ne radi se o tome je li ti vjeruje ili ne vjeruje. On samo želi čuti priču iz tvojih usta – kaže gospođica Larsen.

Po prvi put u životu obuzme me strašan revolt. Suze mi krenu na oči. – Ja se tamo ne vraćam. Ne mogu.

Gospođica Larsen me zagrlila oko ramena. – Dorothy, ne brini. Ti ćeš ispričati gospodinu Sorensonu svoju priču, a ja ću mu reći ono što ja znam. Neću dopustiti da te vrate onamo.

Sljedećih nekoliko sati prolazi u magli. Oponašam Lucyne pokrete, vadim bilježnicu kad je ona vadi, stanem u red iza nje kad ona piše po ploči, no jedva primjećujem što se zbiva oko mene. Kad mi ona šapne: – Jesi li dobro? – ja sliježem ramenima. Ona mi stisne dlan, no ne ispituje dalje – a ja ne znam je li to zato što naslućuje da ne želim o tome razgovarati ili se boji što bih mogla reći.

Nakon ručka, kad smo se vratili u klupe, vidim kako iz daljine dolazi vozilo. Zvuk motora ispunjava mi glavu, a tamni kamionet koji se približava školi jedino je što vidim. I, evo ga – uspinje se strmim putem i uz škripu se zaustavlja iza kamioneta gospodina Posta.

Vidim gospodina Sorensona na vozačkom sjedištu. Skida crni šešir i zaglađuje si crne brkove. Zatim otvara vrata kamioneta.